

Sygn. akt X P(upr) 979/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marcin Szajner

Protokolant: Monika Biegańska

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2013r. we Wrocławiu

przy udziale -

sprawy z powództwa: T. O.

przeciwko: Wojewódzkiemu Sztabowi Wojskowemu we W.

o świadczenia z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych

I. zasądza od strony pozwanej Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego we W. na rzecz powódki T. O. kwotę 810 zł (osiemset dziesięć złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 01 lutego 2012r do dnia zapłaty tytułem świadczenia z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w formie dofinansowania do wypoczynku urlopowego organizowanego we własnym zakresie;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 197 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie;

III. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia) kwotę 41 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu od uiszczenia, której powódka była zwolniona z mocy ustawy;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 października 2013 r. powódka T. O. domagała się zasądzenia od strony pozwanej Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego we W. kwoty 810 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty tytułem świadczenia dofinansowania do wypoczynku urlopowego organizowanego we własnym zakresie.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż do dnia 30 kwietnia 2011 r. była pracownikiem pozwanego. Pozwany był ostatnim pracodawcą powódki przed jej przejściem na emeryturę. Powódka 16 stycznia 2012 r. złożyła wniosek o objęcie opieką socjalną w postaci dofinansowania wypoczynku organizowanego we własnym zakresie. Wniosek opiewał na kwotę 810 zł i został złożony zgodnie z postanowieniami Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych dla pracowników wojska Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego W.. Świadczenie powinno być zostać wypłacone w ciągu 14 dni od daty złożenia wniosku czyli do dnia 30.01.2012. Pozwany nie wypłacił świadczenia powódce powołując się na argument, iż świadczenie należne jest jedynie pracownikom a nie emerytom wcześniej u niego zatrudnionym. Obowiązek objęcia powódki jako emerytki ochroną socjalną we wnioskowanym przez nią zakresie reguluje ustawą o zakładowym funduszu socjalnym. Natomiast w myśl §3 pkt 1 w związku z § 12 Regulaminu

osobami uprawnionymi do korzystania z funduszu są również emeryci i renciści - byli pracownicy wojska, których stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę lub rentę po złożeniu na początku każdego roku oświadczenia do Komisji Socjalno-Bytowej o chęci skorzystania z powyższych świadczeń. Powódka spełniła więc wymogi formalne. W dniu 16.01.2012 wyraziła chęć objęcia jej opieki socjalną.

Strona pozwana Wojewódzki Sztab Wojskowy we W. **w odpowiedzi na pozew** z dnia 2 grudnia 2013 r. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana zarzuciła, iż powódka w świetle obowiązującego Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych nie miała prawa do dofinansowania do wypoczynku organizowanego we własnym zakresie. Zgodnie z §13 pkt 1 Regulaminu z powyższego dofinansowania mogą korzystać wyłącznie pracownicy, korzystający w danym roku kalendarzowym z urlopu wypoczynkowego w wymiarze co najmniej siedmiu kolejnych dni kalendarzowych. Powódka nie spełnia tych przesłanek. Nie jest bowiem pracownikiem i nie korzysta z urlopu wypoczynkowego. Powódka może natomiast korzystać z innych doświadczeń przewidzianych w regulaminie, na przykład zapomogi, pożyczki.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny

Powódka T. O. była zatrudniona u strony pozwanej Wojewódzki Sztab Wojskowy we W. w oparciu o umowę o pracę w okresie od 19 kwietnia 1996 r. do 30 kwietnia 2011 r., w ramach korpusu służby cywilnej, na ostatnio zajmowanym stanowisku starszego referenta w sekcji kadr. Strona pozwana była ostatnim pracodawcą powódki przed przejściem na emeryturę.

Dowód: akta osobowe powódki (załącznik).

U strony pozwanej obowiązek Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych.

Zgodnie z treścią § 2 ust.3 Regulaminu przez osoby uprawnione do korzystania z Funduszu należy rozumieć pracowników i ich rodziny, emerytów i rencistów- byłych pracowników i ich rodziny oraz inne osoby, którym pracodawca przyznał w regulaminie prawo do korzystania ze świadczeń socjalnych finansowanych z Funduszu.

W myśl § 3 ust. 1c osobami uprawnionymi do korzystania ze świadczeń funduszu są emeryci i renciści- byli pracownicy wojska, których stosunek pracy ustał w Wojewódzkim Sztapie Wojskowym we W. w związku z przejściem na emeryturę lub rentę po złożeniu na początku każdego roku oświadczenia dla Komisji Socjalno-Bytowej o chęci skorzystania z w/w świadczeń.

Na zasadzie § 7 pkt 1b działalność socjalna na rzecz osób uprawnionych obejmuje dofinansowanie wypoczynku urlopowego organizowanego we własnym zakresie.

W oparciu o § 12 ust.1 osoby uprawnione mogą ubiegać się o dofinansowanie do wypoczynku o którym mowa w § 7 pkt 1 Regulaminu jeden raz w roku po złożeniu odpowiedniego wniosku.

Natomiast zgodnie z treścią § 13 pkt. 1 Regulaminu dofinansowanie do wypoczynku urlopowego organizowanego we własnym zakresie przysługuje wyłącznie pracownikowi korzystającemu w danym roku kalendarzowym z urlopu wypoczynkowego w wymiarze co najmniej 7 kolejnych dni kalendarzowych i nie korzystał w tym samym roku z dofinansowania do wypoczynku zorganizowanego pracowników.

Dowód: Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych (k.17-31).

Powódka wystąpiła do strony pozwanej z wezwaniem przedsądowym z dnia 28 stycznia 2013 r. do dobrowolnej zapłaty dochodzonej kwoty. Pozwana odmówiła powódce prawa do powyższego świadczenia.

Dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty z 28.01.2013 r. (k.32).

Hipotetyczne wyliczenie wysokości dofinansowania do wypoczynku organizowanego we własnym zakresie w roku 2012 przedstawia się następująco przy dochodach powyżej dwukrotności minimalnego wynagrodzenia - 810,52 zł brutto (80 % podstawy).

Dowód: hipotetyczne wyliczenie roszczenia pozwu z 2.12.2013 r. (k.51).

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo jako w pełni uzasadnione zasługuje na uwzględnienie zarówno co do zasady jak i co do wysokości.

Spór pomiędzy stronami sprowadzał się do odmiennej i sprzecznej pomiędzy stronami interpretacji zapisów obowiązującego u strony pozwanej Regulaminu Funduszu Świadczeń Socjalnych. Strony zgodne były natomiast co do okoliczności faktycznych sprawy, które pozostawały niesporne- w szczególności co do faktu zatrudnienia powódki u strony pozwanej, ustania jej stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę, wystąpienia ze stosownym formalnym wnioskiem do pracodawcy o objęcie opieką socjalną w zakresie dofinansowania do wypoczynku urlopowego we własnym zakresie.

Wobec powyższego Sąd ograniczył postępowanie dowodowe jedynie do dowodu z dokumentów pomijając dowód z przesłuchania stron na ich zgodny wniosek.

Strona pozwana odmówiła powódce wypłaty świadczenia socjalnego w postaci dofinansowania wypoczynku powołując się na zapis § 13 pkt 1 Regulaminu. Zgodnie z tym przepisem dofinansowanie do wypoczynku urlopowego organizowanego we własnym zakresie przysługuje wyłącznie pracownikowi korzystającemu w danym roku kalendarzowym z urlopu wypoczynkowego w wymiarze co najmniej 7 kolejnych dni kalendarzowych i nie korzystał w tym samym roku z dofinansowania do wypoczynku zorganizowanego pracowników. Opierając się o powyższe sformułowanie strona pozwana dokonała interpretacji zawężiła grono osób uprawnionych jedynie do aktywnych pracowników strony pozwanej. Taki sposób rozumowania strony pozwanej nie jest trafny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Strona pozwana precyzyjnie określiła w § 2 ust.3 Regulaminu pojęcie definicyjne osoby uprawnionej. Wśród takich osób znajdują się także emeryci - byli pracownicy wojska. Z kolei wśród świadczeń socjalnych na rzecz osób uprawnionych wskazane jest także dofinansowanie wypoczynku urlopowego organizowanego we własnym zakresie (vide § 7 pkt 1b Regulaminu).

Powyższe logicznie koresponduje z zapisem § 12 ust.1 Regulaminu przewidującym iż osoby uprawnione (a więc także powódka objęta pojęciem definicyjnym z § 2 ust.3) mogą ubiegać się o dofinansowanie do wypoczynku o którym mowa w § 7 pkt 1 Regulaminu (a więc także dofinansowania wypoczynku urlopowego organizowanego we własnym zakresie - ppkt b) jeden raz w roku po złożeniu odpowiedniego wniosku.

W ocenie Sądu cytowany § 13 ust. 1 Regulaminu na który powołuje się strona pozwana zawiera uszczegółowienie warunków jakie musi spełnić aktywny pracownik strony pozwanej aby otrzymać dofinansowanie wypoczynku urlopowego organizowanego we własnym zakresie. Powyższe nie zmienia zapisu § 12 Regulaminu odnoszącego się do wszystkich osób uprawnionych. Gdyby odczytywać cytowany § 13 ust. 1 w sposób jaki chce to czynić pozwany pracodawca traciłby logiczny sens § 12, a zapisy Regulaminu raziłyby wewnętrzną niespójnością i sprzecznością. Powyższe odczytywanie Regulaminu po myśli powódki jest w ocenie Sądu zgodnie z zasadami wykładni zarówno gramatycznej jak i systemowej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione i zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki dochodzoną kwotę, niesporną pomiędzy stronami co do wysokości. Ustawowe odsetki zostały naliczone od dnia następnego po dacie wymagalności to jest czternaście dni od daty złożenia wniosku. Wniosek powódki pochodził

z 16.01.2012 r.; strona pozwana winna więc spełnić świadczenie do 31.01.2012. Powyższe orzeczenie znajduje swoje odzwierciedlenie **w punkcie I sentencji wyroku.**

Orzeczenie o kosztach **w punkcie II sentencji wyroku**, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W niniejszej sprawie, kosztami poniesionymi przez powódkę, były koszty wynagrodzenia pełnomocnika ją reprezentującego, które zgodnie z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), wynosiły 180 zł przy dodatkowym uwzględnieniu poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

O obowiązku zapłaty przez pozwanego na rzecz Skarbu Państwa, nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu, od wniesienia której powódka była zwolniona z mocy ustawy, orzeczono **w punkcie III sentencji wyroku** na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 113 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.). Zgodnie z art. 113 ust. 1 cytowanej ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Uchwałą z dnia 5 marca 2007r. (I PZP 1/07, OSNP 2007/19-20/269, Biul.SN 2007/3/23, M.P.Pr. 2007/7/368) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż Sąd w orzeczeniu kończącym w instancji sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa kwoty 50.000 zł: obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do sądu (art. 96 ust. 1 pkt 4 tej ustawy); z wyłączeniem opłat od pism wymienionych w art. 35 ust. 1 zdanie pierwsze tej ustawy. Wobec czego, strona pozwana obowiązana jest uiścić na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu kwotę 41 zł tytułem kosztów sądowych.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono jak w pkt IV sentencji wyroku na zasadzie art. 477² § 1 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.